

maa ansættes til en højere bogført Værdi end Ejendomsskyldværdien.

ad 31. Forslaget indeholder en Omredaktion af de foreslaaede Bestemmelser om Udveksling af Oplysninger mellem Banken og Statens Tilsyn med Banker, Sparekasser og Fondsbørs.

ad 35. Forslaget tager Sigte paa at bevare den hævdvundne Betegnelse „Nationalbank“ i den danske Seddelbanks Navn.

Et *Mindretal* (Fibiger, Korsgaard og Christmas Møller), som deltager i Flertallets Indstilling og er Medforslagsstiller til Flertallets Ændringsforslag, kan desangaaende og i Almindelighed henvise til Flertallets Bemærkninger, men ønsker yderligere at anføre følgende:

Lovforslaget har til Forudsætning, efter hvad der fremgaar af de Forhandlinger, der har fundet Sted i Udvalget, at der opnaas Overensstemmelse mellem Staten og Nationalbanken i København paa det Grundlag, som for længst er vedtaget af Nationalbanken, og man har regnet med, at Nationalbanken vilde bekræfte denne Vedtagelse.

Efter Mindretallets Opfattelse havde det været Regeringens Pligt for længst at sælge for 30 Mill. Kr. af Landmandsbankens Aktier, jfr. Lov Nr. 140 af 19. April 1928 § 3. Denne Forpligtelse staar efter Mindretallets Opfattelse stadig ved Magt.

Mindretallet er af den Opfattelse, at Staten, saaledes som alle Forhold har udviklet sig, maa have en betydelig større Indflydelse paa Seddelbanken, end Staten havde efter den gamle Oktroj. Paa den anden Side kan der peges paa, at Staten for Tiden er næsten faktisk enebestemmende, jfr. Valutalovens siden 1931, og kan derfor tiltræde en Ordning, som omdanner Nationalbanken til en selvejende Institution med betydelig Statsindflydelse. Men Mindretallet mener naturligvis tillige, at Staten i øvrigt ikke skal drive Bankvirksomhed og da navnlig ikke Erhvervs-Bankvirksomhed, og har derfor saa stærkt som muligt krævet, at Landmandsbankens Aktier blev solgt.

Mindretallet beklager, at man ikke har kunnet naa videre end til den Overenskomst, der er sluttet mellem Regeringspartierne og Mindretallet om, at inden Udgangen af 1937 skal 12 $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. af Landmandsbankens Aktier sælges, og Regeringen har forpligtet sig til kun under en eneste Forudsætning at undlade dette Salg, nemlig saafremt samtlige 8 Medlemmer af Repræsentantskabet, som vælges i Henhold til Lovens § 4 a, giver deres Tilslutning til, at Aktiernes Salg udsættes.

Mindretallet mener, det er af afgørende Betydning at faa begyndt med dette Salg og har derfor kunnet affinde sig med den her omtalte Overenskomst.

Et *Mindretal* (Duborg, Elgaard og Himmelstrup) har under Udvalgsbehandlingen saavel i tidligere Rigsdagssamlinger som ogsaa i indeværende bestræbt sig for at medvirke til en Løsning af denne Sag for derved at bringe Seddelbanken ind i en betryggende Ordning og bort fra den Overgangstilstand, hvori Banken i de senere Aar har befundet sig. Det almindelige Træk i den sidste Menneskealders Udvikling paa det heromhandlede Omraade, nemlig at Seddelbankerne er kommet til at spille en mindre og mindre Rolle og i det hele har faaet en vanskeligere Stilling, fordi de ikke i samme Grad som tidligere har kunnet beherske Kreditgivningen, har ogsaa præget vore Forhold. Denne Tendens i Udviklingen er hos os yderligere forstærket dels ved Seddelbankens Afhængighed af Regeringen efter Gennemførelsen af Loven af 29. September 1931, dels ved visse indre Svagheder i Bankens Ledelse, dels endelig ved Seddelprivilegiets nærførestaaende Udløb og den dermed følgende Uvished over for Fremtiden. Under alle forudgaaende Forhandlinger om denne Sag har Mindretallet derfor søgt at medvirke til en Ordning, ogsaa paa det Grundlag, hvorpaa Regeringsforslaget er bygget, nemlig, at den nuværende private Seddelbank skulde afløses af en Art selvstændig og selvejende Institution, men under en vis Kontrol fra det offentlige Side, idet det næppe er mu-